

обаче трѣбва да е имало свои правила за правописаніе-то, които, за наше несчастіе, не сж дошли до насъ, и които трѣбва да сж имали за основаніе нарѣчіе не на цѣло государство, но на нѣкож само странж отъ него: тѣкмо така, както ся зима за основаніе въ Русскый языкъ Московско-то нарѣчіе, въ Французскый—Парижско-то, и въ други государства подобно. Таково нарѣчіе за основаніе на Старобългарскый языкъ, вѣроятно, трѣбва да е было то, на което сж говорили въ столичный градъ на Българіѣ и въ близлежащи-ты му мѣста; слѣдователно и по двѣ-тѣ страны на Българо-Ѡракийскый Балканъ: това подтвърдява и нынѣшне-то нарѣчіе на Балканскый народъ, което е отъ всяко друго повече согласно съ Старобългарско-то. По примѣра на наши-ты прадѣды не е ли подобрь, съ пріятіе-то на Старобългарско-то правописаніе, да яримемъ за основаніе въ писменный нашъ языкъ едно нарѣчіе, което е пѣсъгласно съ Старобългарско-то? А доклѣ ся не съгласимъ въ това, ще бждемъ разногласни и въ правописаніе-то. Колко-то за правила-та на правописаніе-то, не е трудно да ги издиримъ изъ старинны-ты ржкописи, като земемъ за подлинникъ найстары-ты, кои сж писаны въ IX, X, XI вѣкове. Но понеже въ теченіе на многы вѣкове произношеніе-то не е могло да остане неизмѣнно, оттова много слова сж измѣнили отъ малко прѣвоначально-то си произношеніе: затова става нужда, какъ въ всякой языкъ, така и въ нашъ-тѣ, да ся съставятъ правила и за произношеніе-то. Тыя пра-